

หน้าาก

บทที่ 38

ความโกรธของจาริต ถูกแสดงต่อวาทินในรูปแบบที่เย็นชากร้าว กระด้าง “ ทัดทยาห้อง ผมอยากรู้ว่าใครเป็นพ่อของเด็ก ”

ชายสูงวัยที่เจ็บป่วยถึงกับนั่งงั้น เขาเพิ่งจะรู้ว่าลูกสาวตั้งครรภ์ เป็นครั้งแรก ความจริงมันเป็นเรื่องที่น่าจะทำให้ใจ หากว่าก่อนหน้านี้อัดทยาไม่ได้พารหัทมาหาและบอกข่าวที่ต้องการจะแยกทางกับ จาริต

คุณอรุณีที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ถึงกับส่งเสียงอุทานออกมา

การคุกคามของหุ่นส่วนที่รู้จักกันมานานจนรู้สึกอึดใจคอ ทำให้ สีหน้าของวาทินสลดซีดเผือด รู้สึกถึงปัญหาที่ครอบคลุมถมทับ คงไม่ง่ายที่จะแก้หลุดออกไปได้

“ ทัดไม่เคยบอกผมเลย ผมเพิ่งจะรู้จากคุณว่าลูกห้อง ”

“ เขาแอบรักกับใคร ” เสียงถามคำรามขู่เขิน

“ ผมไม่รู้ ”

“ เขามาหาคุณทุกวัน จะให้ผมเชื่อหรือว่าเขาไม่เคยพูดถึงใคร กับคุณเลย ”

ชายสูงวัยได้แต่สั่นหน้า “ ทัดไม่ใช่เด็กๆ เขาไม่ได้บอกให้ ผมรู้ทุกเรื่อง ”

“ คุณคะ...” คุณอรุณีขัด แต่ว่าสายตาอ่อนขริมแต่จริงจังของ สามีทำให้เธอต้องหยุดคำพูดไว้

จาริตหันขวับ ปรกกายตาวาววับ “ คุณอรุณีจะพูดอะไร ”

เธอเหลือบมองสามี “ เอ้อ... เปล่า... เปล่าค่ะ ”

หนุ่มใหญ่สีหน้าเคร่งเครียด “ ถ้าคุณรู้อะไรก็พูดออกมาเลย ”

ท่าทีของคุณอรุณีบอกให้รู้ว่า เธอไม่กล้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ จาริตไม่เคยเข้ากันได้กับสตรีผู้นี้มาก่อน จึงได้แต่รู้สึกขุ่นเคืองใจ

หนุ่มใหญ่กัดกรามจนเห็นนูนเป็นสันครึ่งแล้วครึ่งเล่า ปรกกาย ตากร้าวกระด้าง ฝากความคั่งแค้นขุ่นเคืองไว้ด้วยน้ำเสียงเกรี้ยว

“ ในเมื่อพวกคุณต้องการจะเป็นศัตรูกับผมก็ตามใจ ผม ไม่ใช่หนักบุญที่ไหน ขอบอกให้รู้ว่านับแต่เนี่ พวกคุณคอยรับ ผลตอบแทนให้ดีก็แล้วกัน บ้านสวยๆ หลังนี้ ทรัพย์สินเงินทอง ที่มี ดูไปซิว่าผมเอามันคืนจากคุณได้หรือไม่ได้ ”

หนุ่มใหญ่จากไป ทั้งความวิตกกังวลตั้งเครียดไว้ให้ คุณอรุณี ต่อว่าสามี “ ทำไมคุณไม่บอกจาริตไปว่าวันก่อนลูกตัดพาใครมา คุณเห็นผิดเป็นชอบเข้าข้างลูกสาวโดยไม่สนใจอย่างอื่นเลยได้ยังไง ”

ชายสูงวัยที่กำลังเจ็บป่วยได้แต่ส่ายหน้าอย่างเป็นทุกข์

คุณอรุณีต่อว่าต่อขานต่อไป “ คุณก็รู้ ว่าเวลาเสียใหญ่โกรธ เขาทำได้ทุกอย่าง คุณควรจะคิดดูให้ดี ใครผิดใครถูกก็ว่ากันไป ตามนั้น คุณจะหลับหูหลับตาปกป้องลูกแล้วพาให้เดือดร้อนกันไป หมดยังไง มันไม่ยุติธรรมเลย...”

วาทินทั้งตัวจมอยู่ในเก้าอี้นวมอย่างหมดสิ้นกำลังกายใจ ไม่เคยคิดว่าชะตากรรมจะรุกไล่เขามาจนมุมที่จุดนี้ จุดที่จะต้องเลือกใคร คนหนึ่งแล้วตัดอีกคนหนึ่งหรือมากกว่านั้น... หุ่นส่วนที่เขาเชื่อถือ ไว้วางใจที่สุด ภรรยาที่เขารักหลงที่สุด หรือลูกสาวคนเดียวที่เขา รักหวังใยเป็นที่สุด.....

หลังจากรับการรักษาที่โรงพยาบาลในวันรุ่งขึ้น คุณอรุณีพาร่าง ที่อ่อนเพลียเจ็บป่วยของวาทินมาหาตัดทยาตามคำขอ ใบหน้าซำห้ทั้ง ด้วยการร้องไห้และด้วยฝ่ามือของจาริตทำให้คนที่เป็นพ่อพูดไม่ออก สภาพห้องรับแขก ข้าวของเครื่องใช้มีร่องรอยถูกทำลายเสียหาย

เขาได้แต่น้ำตาซึมกอดลูก ที่พ่พูดด้วยไม้ก็คำก็เอาแต่ร้องไห้

คุณอรุณีเดินสำรวจไปที่บ้าน “ เอ้อ จะมีเรื่องไปอีกนานแค่ไหนก็ไม่รู้ ”

“ พ่อไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ ทัดบอกเลิกกับรหัทแล้ว ทัดจะอยู่กับคุณริต อีกหน่อยทุกอย่างก็จะเรียบร้อยเอง ”

หญิงสาวบอกบิดาด้วยน้ำเสียงเจือเส่ออื่น

“ เสียกำลังโกรธหนัก ไปอาละวาดที่บ้าน ชู่ว่าจะทำให้คุณพ่อ เดือดร้อน ” น้ำเสียงของคุณอรุณีตำหนิ พ่อลูกได้แต่นิ่งอั้น

“ ทัดเสียใจค่ะ แม่ณี ทัดไม่นึกว่าเรื่องจะเป็นไปถึงขนาดนี้ ”

“ ก็ลูกทัดไม่น่าเลยนี่นา ” สายตาของสามีทำให้เธอต้องเงยบ เดินไปกระแทกนั่งห่างออกไป

ตัดทยากระซิบบอกบิดาว่า “ พ่อขา ลูกขอร้อง พ่ออย่าเอ่ย ชื่อรหัทนะคะ คุณริตโกรธขนาดนี้ ลูกกลัวว่ารหัทจะเดือดร้อน ลูกสัญญาว่าจะไม่ไปพบกับเขาอีกแล้ว ”

ความหวังใย ที่ลูกสาวมีต่อชายผู้ซึ่งมีประกายตาประหลาด ทำให้วาทินต้องถอนใจ เขาไม่คิดว่าผู้ชายท่าทางยะโสคนนั้นจะมี ค่าพอควรกับความรักที่ยิ่งใหญ่ของลูกสาวของเขาเลยสักนิด

“ ย้ายไปอยู่ที่บ้านเราไหมลูก ”

“ ไม่ค่ะพ่อ ถ้าหนิ คุณริตจะยิงโกรธแล้วจะไม่มีอะไรดีกับใคร เลย ” เธอพูดอย่างเข้าใจดี “ ลูกผิดเอง ลูกจะอยู่จนกว่าคุณริต จะยกโทษให้ ”

“ เขาจะทำร้ายลูกอีกหรือเปล่า ”

“ คงไม่แล้วละคะ ถ้าจะทำก็คงทำไปแล้ว ”

สีหน้าท่าทางของชายสูงวัยดูขรลางกว่าวัยอย่างมากมาย

“ พ่อเสียใจที่ปกป้องลูกไม่ได้ ”

“ พ่อไม่ต้องเป็นห่วงลูกหรอกค่ะ พ่อรักษาตัวให้หาย
แค่นั้นก็ดีกว่าอะไรทั้งหมดแล้ว ”

ลำพังไม่มีปัญหาทุกซี้ใจเขาก็แทบจะหมดกำลังใจรักษาตัว
จะหวังอะไรกับสภาพที่บีบคั้นรอบตัวขนาดนี้ วาทินได้แต่ส่ายหน้า

“ มีอะไรก็พูดๆ กันให้รู้เรื่องนะลูกทวด ” เสียงของคุณอรุณี
ยังขุ่นข้อง “ รับผิดชอบนั่นแหละดีที่สุดที่สุด เขาแรงมาเราย่าไปแรงตอบ
เสียไม่ใช่คนธรรมดา ดีไม่ดีคุณพ่อจะเดือดร้อน ”

สองพ่อลูกหน้าสลด ทัดทยาไม่แปลกใจ เธอรู้สึกถึงสิ่งที่อยู่
ข้างหลังหน้ากากที่สวยงามของแม่ณีมานานแล้ว หน้ากากนั้นมา
เลื่อนหลุดออกอย่างชัดเจน นับแต่คุณวาทินเป็นโรคร้าย และเธอรีบ
จัดการให้ทนายความมาทำพินัยกรรมเพื่อประโยชน์ต่อตัวเธอแต่เพียง
ผู้เดียว ในเวลานี้พ่อลูกต่างก็ตระหนักดีว่าภายใต้ท่าทีของความรัก
ห่วงใยฉันทสามิภรรยาและการแสดงความเป็นแม่ที่สมบูรณ์แบบ
สิ่งที่คุณอรุณีเป็นห่วงที่สุดไม่มีอะไรจะมากไปกว่าชื่อเสียง หน้าตา
และทรัพย์สินเงินทอง.....

ภูติไม่แปลกใจ ที่ถูกเรียกให้ไปพบ แล้วพบดวงตาคมกร้าว
ไบหน้าเย็นชากระด้างของเจ้านายรอคอยอยู่ นิสา เลขานุการสาว
เตือนเขาไปแล้วว่าเจ้านายอารมณ์เสีย น่าจะเป็นเพราะยอดขาย
ที่ตกฮวบและส่วนแบ่งตลาดของคู่แข่งที่ไม่เคยเทียบเคียงเขาได้ กลับ
เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

แต่พอพบกัน จาริตกลับผ่านเรื่องงานไปราวไม่สนใจ ดวงตา
คมแข็งกร้าวคุโชน ปรกกายตาหิยมเกรียมมองเขาราวกับจะทะลุให้
เห็นถึงความรู้สึกนึกคิดของชายหนุ่ม

“ ทัดทยาห้อง ” เขาพูดออกมาตรงๆ

ภูติหนึ่ง ปัญหาของหญิงสาวกดทับเขาจนอึดอัดมานานนักหนา
ชายหนุ่มทรมานรับตลอดมาโดยไม่ได้เรียกร้องความเห็นใจแม้แต่น้อย

“ ผมขอแสดงความยินดีด้วยครับ ”

จาริตอึ้งไป ความระวางสงสัยกลับกลายเป็นลึกลับ เขารู้ว่า
ภูติสนิทสนมกับทัดทยา แต่ท่าทีสุขุมและการทำงานอย่างขยัน
ขันแข็งด้วยความสัตย์ซื่อมาเป็นเวลานานไม่เคยทำให้เขาผิดหวังมา
ก่อน ภูติเป็นลูกจ้างหนึ่งในจำนวนน้อยนิดที่เขาไว้ใจที่สุด

“ คุณไม่รู้หรือว่าเขาเคยปฏิเสธการแต่งงานและขอแยกทางกับ
ผม ”

สีหน้าของผู้อ่อนวัยกว่าเคร่งขรึม “ ทราบครับ ”

“ แล้วทำไมจะไม่ยินดี ” เสียงถามกระซกหัวน

“ การจะมีลูกคงทำให้ตัดเปลี่ยนใจแล้วครับ ”

“ เออะ ” ร่างสูงใหญ่ที่แน่นหนาผุดลุกขึ้นยืนจนเก้าอี้ตัวใหญ่
เลื่อนถอยไปข้างหลังอย่างแรง ผู้เป็นนายใหญ่ก้าวออกไปจากโต๊ะ
อย่างขุ่นเคือง “ มันไม่ใช่ลูกของฉัน ”

“ ทำไมเสียใจอย่างนั้นครับ ” เสียงถามซื่อสนิท จาริตนั่งอึ้ง
ไปเป็นครู่

“ ถ้ามีลูกได้ ฉันมีไปตั้งนานแล้ว ” เขาโพล่งออกมา

ภูติ เป็นฝ่ายแปลกใจบ้าง จาริตเป็นหมันหรือ ถ้าอย่างนั้น
ทัดทยาห้องกับรหัทหรือ... เขาไม่อยากจะเชื่อ

“ ทำไมเสียใจไม่ปรึกษาหมอก่อนจะสรุปล่ะครับ ผมไม่เชื่อว่าทัด
จะปล่อยตัวจนมีลูกกับคนอื่น ถ้าท้อง ผมก็เชื่อว่าเป็นลูกของเสีย ”

“ ผมไม่จำเป็นต้องไปหาหมอ ” อีกฝ่ายพูดอย่างดิ่งตันและ
เชือดตนเองเต็มที “ คุณบอกผมมาดีกว่า ว่าทัดทยาติดต่อกับใคร ”

พอนึกถึงรหัท ภูติก็เห็นไบหน้าสวยใสของระริน และร่างจ้อย
ตัวมเตี้ยมกับเสียงหัวเราะที่ไร้เดียงสาของน้องหลิวขึ้นมาทันที เขา
รู้สึกเป็นห่วงวูบขึ้นจับใจ ชายหนุ่มทำสีหน้าครุ่นคิดก่อนจะส่ายหน้า

“ เขาไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้กับผมเลยครับ ผมยังแปลกใจที่เขา
บอกว่าไม่อยากจะแต่งงาน...”

ชายหนุ่มเอาตัวรอดไปได้ด้วยความเชื่อถือที่จาริตมีต่อเขามา
นาน.. พอกลับถึงที่ทำงานเขาก็ทำลายใบเสร็จค่าโทรศัพท์ของทัดทยา
ทิ้งแล้วโทรบอกเธอว่าเขาจะมาเอาโทรศัพท์มือถือเครื่องนั้นคืน...

ไบหน้าซำของทัดทยาทำให้ชายหนุ่มสีหน้าขรึม

“ เสียทำร้ายคุณหรือ ”

หญิงสาวสั่นหน้า “ แค่ตบครั้งเดียว แล้วเขาก็ไม่ได้ทำอะไร
อีกนอกจากผลักโต๊ะเก้าอี้กับขว้างปาข้าวของ ”

“ ย้ายไปอยู่กับคุณพ่อสักพักหนึ่งไหม ”

“ ไม่จะ พ่อไม่สบายอยู่แล้ว ทัดสงสารพ่อ คุณรีบไป
เล่นงานพ่อด้วย ชู่ว่าจะทำให้พ่อเดือดร้อน ”

“ พ่อคุณไว้ใจเสียจนยอมเอาตัวขึ้นไปอยู่บนเขียงแทนเขา ถ้ามี
ปัญหาขึ้นมาก็จะเดือดร้อนก่อนใคร ” ชายหนุ่มพูดอย่างรู้ดี

ทศทายาได้แต่ถอนใจ ผลประโยชน์และความเกี่ยวพันระหว่าง บิดากับคู่หมั้น โยงใยเชื่อมสานกันมานาน เธอไม่น่าจะทำให้มี ปัญหาขึ้นมาเลย

เธอคืนโทรศัพท์ให้ชายหนุ่ม “ ขอบใจมาก ทัดขอโทษ ที่ก่อเรื่องทั้งหมดขึ้น เสียใจที่ญาติต้องมาพลอยเดือดร้อนไปด้วย ”

เสียงขริมตอบว่า “ แต่ว่าผมไม่เสียใจ... ผมเต็มใจทำทุกอย่าง ที่ตัดต้องการเสมอ ”

หญิงสาวกลับไม่ได้รู้สึกถึงสิ่งที่อยู่ภายใต้คำพูดที่กลั่นออกมาจาก หัวใจของชายหนุ่ม ดวงตาโศกศัลย์ของเธอหลุบต่ำ ไม่ได้ห้วงหา ถึงใครอื่นมากไปกว่าชายที่เธอหลงรัก

“ ทัดอีเมลไปบอกเลิกกับรัท... ถ้าเขาโทรมา...” เสียงเธอสั้น แล้วหยุดพูดไปเฉยๆ น้ำตาไหลเป็นทาง

“ จะให้ผมบอกเขายังไง ”

หญิงสาวปาดน้ำตา เสียงพูดเจือสะอื้น “ บอกเขาว่าทัดยืนยัน ตามนั้น และอย่าติดต่อกันอีก ทัดไม่อยากให้เขาเดือดร้อน ยังไงๆ ทัดก็ต้องอยู่กับคุณริต ”

“ ใครเป็นพ่อของเด็ก ”

ดวงตาซ้ำ มองเพื่อนอย่างสะเทือนใจ “ ทำไมญาติถามอย่างนั้น ”

“ เสียใจไม่เชื่อว่าเป็นลูกเขา ”

สีหน้าของเธอบอกความทุกข์ใจ “ ทัดไม่รู้จะทำไมคุณริตถึงคิดว่าเด็กไม่ใช่ลูก บางทีเขาอาจจะโกรธที่ตัดปฏิเสธการแต่งงานจน ระวางและพาลจนเกินเหตุ นิสัยคุณริตเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว เขาไม่ฟัง เสียงใคร เวลาโกรธก็ปล่อยออกมาแบบไม่รู้จักยัง ”

ญาติมองหญิงสาวอย่างเข้าใจ ถามขริมๆ

“ ทัดจะเลิกกับรัทจริงๆหรือ ”

“ ลูกต้องอยู่กับพ่อ ยังไงๆ รัทก็รักลูกของคุณริตไม่ได้สนิทใจ หรอกฎ เขาเกลียดพ่อของทัด แล้วต่อไปยังอาจจะเกลียดลูก... เพราะเรื่องไฟไหม้ที่ทำให้แม่เขาตาย...คุณริตก็เกี่ยวข้องอยู่ด้วย ”

ชายหนุ่มถอนใจ เชื่อว่าทัดทยาตัดสินใจถูกต้องแล้ว.....

หลังจากที่ทัดทยาเจ็บหาย แม้เวลาจะบินผ่านไปรวดเร็ว เพราะงานที่บริษัทใหม่ที่ต้องดำเนินไปตามทิศทางของมัน แล้วเขายัง ต้องมาช่วยขริมภ์ วางแผนดำเนินยุทธวิธีแย่งชิงตลาดจากคู่แข่ง รัทท ก็ยังเพลอ นึกถึงร่างอ่อนปรกกายตาออดอันวิงวอนที่เขาเคยกอดไว้ใน อ้อมแขนอบอุ่นมารบกววจิตใจเสมอ เขาต่อโทรศัพท์หาเธอหลายครั้ง ได้ยินเพียงสัญญาณที่บอกให้รู้ว่าเครื่องรับถูกปิดไว้ ในครั้งล่าสุด มี เสียงบอกกลับมาว่าหมายเลขได้ถูกยกเลิกแล้ว

เขาหันมาหาเธอทางอินเทอร์เน็ต ตรวจสอบดูอีเมลแล้วก็ได้รับ คำตอบ ทัดทยาห้องและขอเลิกการติดต่อ...

ชายหนุ่มรู้สึกโกรธ !

เขาโทรศัพท์หาขริมภ์ “ ตอนนี้หยงไปไหนไม่ได้หรอก คนนั้น เขาเป็นอะไรไปก็ไม่รู้ หมู่นี้อารมณ์เสียตลอดเวลา ใครๆ ก็เข้าหน้า ไม่ติดกันทั้งนั้น แม้แต่หยงเขายังไม่ละเว้นเลย พูดผิดจังหวะ หนอยเดียวโดนตวาดเสียสะดุ้งแปดตลบ ”

ขริมภ์ไม่รู้ว่าจะจรรีตกำลังจะมีลูก

ชายหนุ่มแปลกใจที่ข่าวดีเช่นนี้กลับทำให้จรรีตหัวเสีย แล้วยังมา แสดงออกแม้กระทั่งกับขริมภ์

ชายหนุ่มอ่านข้อความในจดหมายหลายครั้ง ตัวหนังสือที่กลั่น จากน้ำตาและความทุกข์ใจของคนเขียนไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอ่อนไหวมากไปกว่าโกรธ..! คิดว่าเขาแต่งปิ่นคำพูดเพื่อที่จะทำให้การจากไปดู เหมือนน่าเห็นใจเท่านั้น ...ฉันคงต้องใช้เวลาทั้งชีวิตที่จะลืมคุณ... ฉันรักคุณ และจะรักตลอดไป...ฉันเลือกที่จะให้ลูกได้อยู่กับพ่อของเขาและเติบโตขึ้นในความพร้อมพร้งทางวัตถุ กับความรักที่บริสุทธิ์ แท้จริงของคนที่เป็นพ่อแม่.....

ชายหนุ่มเดินไปมาด้วยความรู้สึกพล่งพล่าน ให้มันรู้ไปว่า เธอจะไปจากเขาจริงๆ เขากลับมาที่จอคอมพิวเตอร์

...ทัดที่รักของผม

...เป็นเรื่องดีที่ได้ยินว่าคุณกำลังจะมีลูก ผมยินดีด้วยจากใจจริง แต่มันไม่ยุติธรรมเลยที่อยู่ๆ คุณก็จะเดินจากไปเฉยๆ โดยไม่ถามผมแม้สักคำ

...ตั้งแต่รู้จักกันไม่มีวันไหนที่ผมจะไม่คิดถึงคุณ เผื่อรอที่จะ กอดคุณอย่างคนรักและเป็นของกันและกัน ผมตั้งใจที่ในที่สุดวันนั้น ก็มาถึง แต่ไม่คิดว่ามันจะสั้นถึงเพียงนี้

...โปรดอย่าทำแบบนี้กับผม

...ผมรักคุณ.....

ข้อความถูกส่งมา ทัดทยาซึ่งนั่งเลื่อนลอยเฝ้าอยู่ที่หน้าจอ ถึงกับน้ำตาไหล อ่านจดหมายนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

เธอไม่รู้ว่าคนปลายทางกลับระบายสีหน้าด้วยรอยยิ้มโหดเหี้ยม คุณไปจากผมง่ายๆ แบบนี้ไม่ได้หรอก ผมไม่ใช่ของเล่น ไม่ใช่อะไรที่พ่อคุณต้องการก็ได้มา แต่พ่อไม่ต้องการก็โยนทิ้งเสีย เฉยๆ.....